

Daniels bok – nummer ett hundre og nittiseks

Profetiske paralleller og guddommelig skuffelse: den åpenbarende reisen til Guds endetidsfolk i Åpenbaringen 10

Jeff Pippenger

2024-04-27

I det tiende kapittel av Åpenbaringen, hvor historien om den første og den andre engels budskap blir fremstilt, ble Johannes, som et symbol på Guds folk i de siste dager, på forhånd fortalt at det skulle komme en skuffelse i den historien han symbolsk representerte; og denne skuffelsen var det elementet i historien om den første og den andre engel som hadde vært forseglet for millerittenes forståelse, for å prøve deres tro.

Og røsten som jeg hadde hørt fra himmelen, talte igjen til meg og sa: Gå og ta den lille boken som er åpnet i hånden på engelen som står på havet og på jorden. Og jeg gikk bort til engelen og sa til ham: Gi meg den lille boken. Og han sa til meg: Ta den og et den opp; og den skal gjøre din buk bitter, men i din munn skal den være søt som honning. Og jeg tok den lille boken ut av engelens hånd og åt den opp; og den var i min munn søt som honning; og så snart jeg hadde ett den, ble min buk bitter. Åpenbaringen 10:8–10.

I vers ti representerer Johannes historien fra 11. august 1840, da den veldige engelen steg ned med en liten bok i sin hånd, og frem til den store skuffelsen den 22. oktober 1844. Før han symbolsk representerer den historien, blir han av «røsten som» han «hørte fra himmelen» fortalt at når han eter den lille boken, «skal den gjøre din buk bitter, men i din munn skal den være søt som honning». Den bitre skuffelsen var det som prøvde millerittenes tro, og det var ikke best for dem å kjenne til den skuffelsen før den inntraff; men Johannes representerer endetidsfolket, som er pålagt å kjenne de kjensgjerninger som er knyttet til fremstillingen av begivenhetene som utgjør historien om den første og den andre engels budskap.

Denne hellige historien viser at det ville bli ført en prøve over endetidsfolket, og det ville være en prøve grunnlagt på noe som det ikke var best for dem å forstå forut for prøven; likevel var det ikke den identiske erfaringen som millerittenes, selv om den fullkomment samsvarte med fremstillingen av de begivenheter som er representert ved den første og den andre engel, for de sju tordener representerer også «framtidige begivenheter som vil bli åpenbart i sin orden».

Selv om det er påkrevd å kjenne millerittenes grunnleggende historie, ville Guds folk i den siste tid oppfylle den samme framstillingen av begivenheter som millerittene; men det som prøvde millerittene, og som det var best for dem ikke å vite på forhånd, ville være en annen prøve, frambrakt ved et element som var forseglet inntil tiden var inne for Løven av Judas stamme å åpne Jesu Kristi åpenbaring, noe som finner sted i den skjulte historien i vers førti i Daniel elleve.

Det som ble forseglet, var utformet for å prøve Guds folk i de siste dager, og prøven ville samsvare med det veimerket der millerittene ble prøvet; for enten det gjelder den første oppfyllelse i millerittenes historie eller den siste oppfyllelse i de siste dager, var de sju tordener «en fremstilling

av begivenheter» «som ville bli åpenbart i sin rekkefølge.»

Det som i vid utstrekning ikke er blitt erkjent, er at slik Johannes representerer historien om Kristi nedstigning med den lille boken den 11. august 1840 og frem til den store skuffelsen den 22. oktober 1844, ble nettopp den samme historien også representert ved den annen engels nedstigning den 19. april 1844. Den første skuffelsen kan forstås som Johannes' skuffelse, han som, etter å ha spist den lille boken den 11. august 1840, møtte skuffelse den 19. april 1844. Da den skuffelsen inntrådte, steg den annen engel ned med en «skrift» i sin hånd.

«En annen mektig engel fikk i oppdrag å stige ned til jorden. Jesus la et skrift i hans hånd, og idet han kom til jorden, ropte han: 'Babylon er falt, er falt.' Deretter så jeg de skuffede igjen løfte sine øyne mot himmelen og se med tro og håp etter sin Herres tilsynkomst. Men mange syntes å forbli i en sløv tilstand, som om de sov; likevel kunne jeg se spor av dyp sorg i deres ansikter. De skuffede så ut fra Skriftene at de befant seg i ventetiden, og at de tålmodig måtte vente på synets oppfyllelse. Det samme bevis som hadde ledet dem til å se fram til sin Herre i 1843, ledet dem til å vente Ham i 1844. Likevel så jeg at flertallet ikke eide den kraft som kjennetegnet deres tro i 1843. Deres skuffelse hadde svekket deres tro.» Early Writings, 247.

Den millerittiske historien som Johannes fremstiller i kapittel ti, er historien om den første og også den andre engel. Den første engelens nedstigning med et budskap og den andre engelens nedstigning med et budskap markerer begynnelsen på de respektive historiene, som begge endte i skuffelse, selv om Johannes mer direkte fremstiller hele historien til begge englene. Selv etter 22. oktober 1844, da den tredje engel kom med et budskap, utgjør skuffelsen ved opprøret i 1863 et tredje vitnesbyrd om en periode som begynner med et budskap og ender med skuffelse.

Den første skuffelsen i den tredje engels bevegelse den 18. juli 2020 var parallellen til millerittenes første skuffelse. En sannhet ble forseglet, slik sannheten om 1844 ble forseglet ved at Herren holdt sin hånd over en feil i noen av beregningene, noe som frembrakte millerittenes første skuffelse. Da feilen deretter ble forstått, var feilen blitt avforseglet, ettersom Løven av Judas stamme hadde fjernet sin hånd. Feilen den 18. juli 2020 ble forårsaket av nektelsen av å erkjenne at Hans hånd var blitt løftet den 22. oktober 1844, da Han erklærte at «tiden skulle ikke være mer».

Enten det var den filadelfiske bevegelsen ved den første engelens første skuffelse, eller den første skuffelsen i den laodikeiske bevegelsen under den tredje engel, representerer Hans hånd veimerket. Den 19. april 1844 og den 18. juli 2020 frembrakte skuffelsen en spredningstid. De som enten var blitt samlet den 11. august 1840 eller den 11. september 2001, ble spredt, og deretter begynte Kristus å samle sitt folk for andre gang.

Han hadde samlet et folk med begynnelse den 11. september 2001, for slik det fremstilles ved Kristi dåp, er det når det guddommelige symbolet stiger ned, at Han begynner å samle sine disipler, ikke før. Deretter, etter en spredning, samler Kristus sitt folk for annen gang. Kristus samlet sine disipler med begynnelse ved sin dåp, og etter spredningen forårsaket av korset begynte Han å samle sine disipler for annen gang. Det profetiske faktum om en annen samling, som begynte i juli 2023, var en del av det som hadde vært forseglet den 18. juli 2020, selv om det tydelig var et element i millerittenes historie.

I vers førti i Daniel elleve steg dyret fra avgrunnen opp og drepte begge hornene på jorddyret i 2020. I juli 2023 begynte Herren å samle sitt siste-tids folk for annen gang. Samlingsprosessen er fremstilt innenfor den hellige millerittiske historien, og i den historien finnes det to historiske vitner om at Han samler sitt folk for annen gang. Samlingsprosessen er et profetisk element som var forseglet inntil juli 2023. Verket med å samle sitt folk for annen gang fullbyrdes i løpet av historien om den ukrainske krigen, like før det andre valget av den åttende presidenten, som er av de sju.

Den 11. august 1840 samlet Herren millerittbevegelsen, og Han markerte denne samlingen ved innføringen av 1843-kartet, som ble utgitt i mai 1842. Kartet representerte grunnbudskapet, for Han la da grunnvollen til det millerittiske tempel. Nedstigningen av engelen i Åpenbaringen kapittel ti, den 11. august 1840, er parallell med Kristi dåp, som blant annet markerte begynnelsen på Kristi utvelgelse av sine disipler.

«Med kallet av Johannes og Andreas og Simon, av Filip og Natanael, begynte grunnleggelsen av den kristne kirke. Johannes ledet to av sine disipler til Kristus. Deretter fant en av disse, Andreas, sin bror og kalte ham til Frelseren. Filip ble så kalt, og han gikk for å lete etter Natanael.» The Desire of Ages, 141.

William Millers verk fra endens tid i 1798 og fram til 11. august 1840 representerte Johannes Døperens verk; men da engelen i Åpenbaringen 10 steg ned, slik dette ble forbilledliggjort ved Den Hellige Ånds nedstigning ved Kristi dåp, «samlet» Herren sine grunnleggende disipler. Disse to vitnene identifiserer at Kristus samlet sitt siste-tidsfolk den 11. september 2001, da engelen i Åpenbaringen kapittel atten steg ned; men som med millerittene skulle de prøves ved et element av de sju tordener som var blitt forseglet, og deretter ville Herren samle sitt folk for annen gang.

Den andre samlingen av Guds folk i de siste dager begynte i den historien som fremstilles helt ved slutten av vers elleve i Daniels ellefte kapittel, like før Putins seier over Ukraina, og like før vers tolv, hvor Russlands og Putins profetiske vitnesbyrd ender. Daniel kapittel elleve, vers elleve, stemmer derfor overens med Åpenbaringen kapittel elleve, vers elleve, for det er der de to vitnene blir ført tilbake til livet.

I den hellige millerittiske historie begynte Herren å samle sitt folk for annen gang etter skuffelsen den 19. april 1844, og det Herren benyttet for å samle sitt folk på den tiden, var erkjennelsen av at de oppfylte drøyingstiden i lignelsen om de ti jomfruer i Matteus kapittel tjuefem, og også Habakkuk kapittel to. For at millerittene skulle erkjenne sin tilstand og vende tilbake, måtte de erkjenne seg selv som framstilt i Guds profetiske Ord. De trengte å se at de var Guds folk, i motsetning til dem som bekjente seg til å være hans folk. Ved å samle sitt skuffede folk gav han en illustrasjon av banneret som løftes opp for hedningene, og understreket dermed skillet mellom sitt ekte, men skuffede folk, og sitt folk bare i bekjennelse.

Og på den dagen skal det skyte opp en rot fra Isai, som skal stå som et banner for folkene; til ham skal hedningefolkene søke, og hans hvilested skal være herlig. Og det skal skje på den dagen at Herren igjen, for annen gang, skal rekke ut sin hånd for å vinne tilbake resten av sitt folk, dem som er blitt tilbake, fra Assyria og fra Egypt og fra Patros og fra Kusj og fra Elam og

fra Sinear og fra Hamat og fra øyene i havet. Og han skal reise et banner for nasjonene og samle Israels fordrevne og føre sammen Judas spredte fra jordens fire hjørner. Jesaja 11:10–12.

Da profeten Jeremia representerer dem som ble skuffet den 19. april 1844, fastslo han at han ikke lenger hadde samfunn med «spotternes forsamling», som brukte den feilslåtte forutsigelsen for 1843 som bevis for at de som ble representert ved Jeremia, var falske profeter.

Jeg satt ikke i spotternes forsamling og frydet meg ikke; jeg satt alene på grunn av din hånd, for du har fylt meg med harme. Jeremia 15:17.

«Spotternes forsamling» hadde kastet ut dem som ble representert ved Jeremia.

«Mange ble forfulgt av sine vantro brødre. For å bevare sin stilling i menigheten samtykket noen i å tie om sitt håp; men andre følte at troskap mot Gud forbød dem således å skjule de sannheter som Han hadde betrodd dem. Ikke få ble utelukket fra menighetens fellesskap av ingen annen grunn enn at de ga uttrykk for sin tro på Kristi komme. Svært dyrebare for dem som gjennomgikk denne prøven på sin tro, var profetens ord: 'Deres brødre som hatet dere, som støtte dere ut for mitt navns skyld, sa: La Herren bli herliggjort! Men han skal komme til syne til deres glede, og de skal bli til skamme.' Jesaja 66:5.» The Great Controversy, 372.

Når Herren løfter opp et banner for hedningefolkene, vil det skje når han annen gang har rakt ut sin hånd for å samle resten av sitt folk, de som er Israels fordrevne. De er dem som ikke lenger sitter i «spotternes forsamling».

«Isais rot» er et symbol på to blodslinjer, én fra jødedommen sammen med en blodslinje utenfor jødedommen, og representerer ikke bare Jesu blodslinje, men er også et symbol på foreningen av guddommelighet med menneskelighet; for banneret som løftes opp, representerer et folk som for alltid er blitt beseglet inn i tilstanden og erfaringen av foreningen av guddommelighet med menneskelighet, noe som også i vers ti i Daniel kapittel elleve er representert ved symbolet «festningen». I vers ti antydes beseglingstiden for de hundre og førtifire tusen gjennom den profetiske forståelsen av festningen, som er hodet. I historien til vers elleve og krigen i Ukraina rekker Herren ut sin hånd for annen gang for å samle de fordrevne som er blitt skuffet.

Derfor har vi, med vitnesbyrdet i Daniel elleve som struktur, identifisert pavedømmets inntrengen i den profetiske historien, like før søndagsloven. Vi har sett det republikanske horns verk, representert ved Trump idet han blir den åttende, som er av de syv, og begynner verket med å forene kirke og stat. Vi har linjen til protestantismens frafalne horn, slik den er representert ved makkabeerne. I den samme historien som er fremstilt ved disse versene, anvender vi linjen med de sju tordener, som også er linjen i lignelsen om de ti jomfruer, idet vi identifiserer erfaringen til de hundre og førtifire tusen, så vel som linjen med de tre engler som skisserer verket til det sanne protestantiske horn. En av begivenhetene for det sanne protestantiske horn i den historien er den andre samlingen.

Den andre innsamlingen fant sted i historien om den annen engels budskap, og den fant også sted i historien om den tredje engel fra 1844 til 1863, og etablerer to vitner fra den millerittiske historien om Herren som rekker ut sin hånd annen gang for å samle sin adspredte hjord.

«23. september viste Herren meg at Han hadde strakt ut sin hånd annen gang for å vinne tilbake resten av sitt folk, og at anstrengelsene må fordobles i denne samlingstiden. I adspredelsen ble Israel slått og sønderrevet, men nå i samlingstiden vil Gud lege og forbinde sitt folk. I adspredelsen hadde de anstrengelser som ble gjort for å utbre sannheten, bare liten virkning, de utrettet lite eller intet; men i samlingstiden, når Gud har satt sin hånd til å samle sitt folk, vil anstrengelser for å utbre sannheten ha den tilsiktede virkning. Alle bør være forent og nidkjære i arbeidet. Jeg så at det var galt av noen å henvise til adspredelsen for eksempler som skulle styre oss nå i samlingstiden; for dersom Gud ikke skulle gjøre mer for oss nå enn Han gjorde den gang, ville Israel aldri bli samlet.» Early Writings, 74.

I tillegg til Tidlige skrifter forklarer søster White den nettopp siterte kommentaren:

«3. Oppfatningen om at Herren 'hadde rakt ut sin hånd annen gang for å vinne tilbake resten av sitt folk', på side 74, viser bare til den enhet og styrke som en gang fantes blant dem som ventet på Kristus, og til det forhold at Han hadde begynt å forene og å oppreise sitt folk igjen.» Early Writings, 86.

Den hellige historien om de sju tordener, som representerer 11. august 1840 til 22. oktober 1844, var et forbilde på den hellige historien fra 22. oktober 1844 til opprøret i 1863. Linje på linje representerte den første historien en illustrasjon av de kloke jomfruene, og den andre linjen gav en illustrasjon av de dårlige jomfruene. Begge historiene begynte da en engel steg ned med et budskap som skulle etes. Engelenes ankomst i begge historiene innledet en prøvelsesprosess som førte til en spredning, og innen 1849 ble Søster White vist at Herren igjen rakte ut sin hånd annen gang, denne gang for å samle dem som var blitt spredt den 22. oktober 1844.

De var blitt spredt av den store skuffelsen, slik de viste den 19. april 1844 var blitt spredt ved sin første skuffelse. Den andre samlingen identifiserte at Herren «hadde begynt å forene og å oppreise sitt folk igjen». Ved den andre samlingen omfatter Herrens verk å løfte opp et banner som er forenet med hverandre om budskapet, og hvis menneskelighet er forenet med Hans guddommelighet. Bannerets hensikt er å kalle Guds andre hjord ut av Babylon, noe som blir fullbyrdet ved at menn og kvinner ser banneret.

Banneret er hæren av dem som i tiden for prøvelsen under søndagsloven har forent sin menneskelighet med Kristi guddommelighet. Slik identifiserer den andre innsamlingen «Isais rot», som skal løftes opp, og bærer den dobbelte profetiske symbolikken til Rut, en hedning som samles ved banneret ved å bli forenet med Boas, et symbol på de ett hundre og førtifire tusen, og også et symbol på Gjenløseren, som betalte prisen for Rut og var hennes nærmeste slektning. I inkarnasjonen, da Kristi guddommelige natur ble forenet med den falne menneskenaturens kjød, ble Han vår nære slektning. Banneret som løftes opp, er dem som ved budskapet er blitt forenet, og som fullender verket med å føye sin menneskelighet til Kristi guddommelighet forut for søndagsloven.

Vi vil fortsette denne studien i den neste artikkelen.

Verdsettelsen av Bibelen vokser med studiet av den. Hvilken vei den studerende enn måtte vende seg, vil han se Guds uendelige visdom og kjærlighet åpenbart.

«Betydningen av den jødiske husholdning er ennå ikke fullt ut forstått. Sannheter store og dype er antydnet i dens skikker og symboler. Evangeliet er nøkkelen som åpner dens mysterier. Gjennom kunnskap om frelsesplanen blir dens sannheter åpnet for forståelsen. Langt mer enn vi gjør, er det vårt privilegium å forstå disse vidunderlige emner. Vi skal fatte Guds dype ting. Engler ønsker å skue inn i de sannheter som blir åpenbart for det folk som med sønderknuste hjerter gransker Guds ord og ber om større lengder og bredder og dybder og høyder av den kunnskap som Han alene kan gi.»

«Ettersom vi nærmer oss avslutningen av denne verdens historie, krever profetiene som angår de siste dager, særlig vårt studium. Den siste boken i Det nye testamentes skrifter er full av sannhet som vi trenger å forstå. Satan har forblindet manges sinn, slik at de gjerne har grepet enhver unnskyldning for ikke å gjøre Åpenbaringen til gjenstand for sitt studium. Men Kristus har her gjennom sin tjener Johannes kunngjort hva som skal skje i de siste dager, og Han sier: ‘Salig er den som leser, og de som hører ordene i denne profeti, og holder fast ved det som er skrevet i den.’ Åpenbaringen 1:3.»

«Dette er det evige liv,» sa Kristus, «at de kjenner deg, den eneste sanne Gud, og Jesus Kristus, som du har utsendt.» Joh 17:3. Hvorfor er det slik at vi ikke innser verdien av denne kunnskapen? Hvorfor gløder ikke disse herlige sannheter i våre hjerter, skjelver på våre lepper og gjennomtrenger hele vårt vesen?

«Ved å gi oss sitt ord har Gud gitt oss adgang til enhver sannhet som er avgjørende for vår frelse. Tusener har øst vann fra disse livets kilder, og likevel er forrådet ikke blitt mindre. Tusener har satt Herren for seg, og ved å betrakte ham er de blitt forvandlet til det samme bilde. Deres ånd brenner i dem når de taler om hans karakter og forteller hva Kristus er for dem, og hva de er for Kristus. Men disse granskerne har ikke uttømt disse store og hellige emner. Tusener til kan ta del i arbeidet med å utforske frelsens mysterier. Når Kristi liv og hans sendelses karakter betraktes inngående, vil lysstråler skinne tydeligere fram ved hvert forsøk på å oppdage sannheten. Hver ny granskning vil åpenbare noe som er dypere interessant enn det som hittil er blitt avdekket. Emnet er uutømmelig. Studiet av Kristi inkarnasjon, hans sonoffer og mellommannsgjerning vil oppta den flittige students sinn så lenge tiden varer; og når han ser opp mot himmelen med dens utallige år, vil han utbryte: ‘Stor er gudsfryktens mysterium.’»

«I evigheten skal vi lære det som, dersom vi hadde mottatt den opplysning det var mulig å oppnå her, ville ha åpnet vår forståelse. Gjenløsningens temaer vil beskjeftige de gjenløstes hjerter og sinn og tunger gjennom de evige tidsaldre. De vil forstå de sannheter som Kristus lengtet etter å åpne for sine disipler, men som de ikke hadde tro til å fatte. For evig og alltid vil nye syner av Kristi fullkommenhet og herlighet tre frem. Gjennom endeløse tidsaldre vil den trofaste Husbond føre frem av sitt forråd ting både nytt og gammelt.» Christ’s Object Lessons, 132–134.